

Luku 3 Arvaamattomia jälkiä viljapellossa Rose ja Charlie tulivat läheisemmiksi. Pelko yhdisti heidät liittolaisiksi pitämään toistensa puolia. He katsoivat Kuuta iltaisin Charlien kaukoputkella. Heitä kumpaakin arvelutti se, että mitä taivaalla saattoi olla meneillään. Ja mistä he eivät tienneet mitään. Kerran sunnuntaina päivällä, he menivät yhtä aikaa pellolle. Siellä kasvoi maissia. Rose aikoi kerätä maissin tähkiä ruuanlaittoa varten. Charlie liittyi hänen seuraansa. Heidän tultuaan perille, pelto näytti oudosti leikkautuneen spiraalin haaroiksi. Havainto järkytti heidät. He eivät osanneet odottaa tekevänsä uutta havaintoa muukalaisista. Charlie katsoi Rosea silmiin. Täti ei puhunut sanaakaan. Hän painoi käden suunsa eteen tukahduttaakseen huutonsa. Charlie tarttui tätiä kädestä. Sitten poika sanoi: "Luulen, että ne ovat taas täällä. En tiedä, että mitä ne tahtovat meistä." "En minäkään käsitä sitä Charlie. Mennään sisälle piiloon. Keittiössä on veitsiä. Mennään ja otetaan laatikosta meille kaiken varalta leipäveitset!" Rose kuiskasi. "Joo sopiihan se." Charlie sanoi. He kääntyivät ja palasivat talolle juosten. Aurinko laskeutui samaan aikaan mailleen heidän selkänsä takana. He tarttuivat veitsiin keittiössä. Sitten, he vartioivat pimeässä muukalaisten tuloa taloon. Yhtäkkiä, Charlie kuiskasi: "Mitä jos ne olivat olivatkin kuolemattomia?" "No siinä tapauksessa me olemme varmasti aika pulassa. En osaa luvata mitään." Rose kuiskasi. "Voi kunpa ne tekisivät meistäkin yhtä lailla kuolemattomia." "Olisihan se ihanampaa kuin kuolla pois ennen aikojaan." "Minua pelottaa." "Niin minuakin Charlie. Meidän on silti taisteltava urheasti loppuun saakka. Muuten menetämme kaiken rakastamamme. Meistä voi tulla vihollistemme orjia ainiaaksi." Charlie toivoi Rosen puheiden olevan epätosia. Hän ei voinut uskoa heidän kummankaan tuhoutuvan oikeasti muukalaisten hyökkäyksessä. Muukalaiset eivät olleet ottaneet Charlieta ennenkaan avaruuslennolle. Ulkoa pihalta kuului merkillisiä ääniä. He katsoivat varovasti ulos keittiön ikkunasta. Ulkona, he näkivät maissipellolle laskeutuvan lentävän lautasen. Sen valot paistoivat kirkkaasti. "Voihan Jeesus! Ne ovat täällä taas. Ne tulevat varmasti hakemaan meitä täältä. Emme voi jäädä tähän taloon enää kauemmaksi aikaa." Charlie kiljahti. "Ufo laskeutuu näköjään keskelle maissipeltoa. Mennään kyykkyy keittiön pöydän alle piiloon. Meidän on piilouduttava." Rose hätäili. "Ei kun piiloudutaan kellariin. Laitan oven lukkoon. Eivät ne sinne uskalla taatusti tulla. Ne pelkäävät kaikkea tietoa, mitä minulla on hallussani. Ne pelkäävät ihmisten keksivän vielä tappoaseen niiden tuhoamiseksi." "Juostaan heti kellariin siis!" He ottivat jalat alleen ja painuivat kellariin. Charlie lukitsi huoneen oven sen sisäpuolelta. He istuivat hänen työpöytänsä edessä olevalla kahdella tuolilla. Rose oli enemmän shokissa kuin Charlie. Rose antoi ylen lattialle. Charlie hautasi kasvot käsiinsä. Voi hyvä taivaan valtias, anna minulle armoa ja aikaa elää vielä. Hän rukoili tosissaan. Taustalla korvissaan, hän kuuli Rosen itkun. Itku tarttui häneenkin.